Πάντες οἱ ἄλλοι, οἱ παραδεχόμενοι τὰ γεγονότα τετελεσμένα, ὤφειλον ν' ἀσπασθῶσι τὴν γνώμην ταύτην.

Τίς ἠδύνατο πλέον, ἢ εἶχε δικαίωμα νὰ ἐπικρίνῃ ταύτην τὴν ἕνωσιν; Τοιαύτη εἶναι ἡ κοινωνία.

Ἔπειτα ἡ Λευκὴ ἦτο ἡ ἀθωότης, ἡ ἀρετή, ἡ Σάρρα ἡ πτῶσις, τὸ ἔγκλημα. Μεταξὺ τῆς μὲν καὶ τῆς δὲ δὲν ὑπῆρχε δυνατὸς δισταγμός.

Ὅθεν πάντα ὅσα ἔμελλε ν' ἀκούσῃ, νὰ ἴδῃ ὁ Πέτρος, ἦσαν εὐνοϊκὰ τῇ Λευκῇ καὶ δυσμενῆ τῇ Σάρρᾳ. Συναυλία ἐγκωμίων ὑψοῦτο ἤδη περὶ τὴν νεάνιδα, καὶ ἕκαστος αἶνος ὑπὲρ αὐτῆς ἀναπεμπόμενος, ὤφειλε νὰ σύρῃ ὄπισθέν του μομφὴν κατὰ τῆς γυναικὸς ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Σεβεράκ.

Ἡ μνηστὴ παρίστατο ἐστεμμένη δι' ὅλων τῶν χαρίτων. Κεκοσμημένη δι' ὅλων τῶν θελγήτρων.

Ἡ ἐρωμένη θὰ ἐφαίνετο ἐνοχλητική, διότι ἠγάπα ἐμμανῶς, τὸν ἐραστήν της, βδελυρά, διότι ἐπροσωποποίει τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος.

Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα τὰ μειονεκτήματα, δι' ὧν ἐξήγει τὴν θέσιν της, ἡ Σάρρα ἀπεφάσισε νὰ ἐμμείνῃ, ν' ἀντιστῇ.

Ἡ Λευκὴ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια μετ' ἐρασμίας εὐαρεσκείας. Εἰς τὸ πρόγευμα ἡ Σάρρα ἐδείχθη πως φαιδροτέρα.

Πάντες ἐνόμισαν ὅτι ἡ τῆς Λευκῆς εὐτυχία προὐξένει τόσην ἀγαλλίασιν τῇ κομήσσῃ, ὥστε ἡ χαρὰ ἐξεχείλιζε τῶν χειλέων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ Φροσσὰρ ἐμάντευσε τὸν φλέγοντα τὴν νεαρὰν γυναῖκα πυρετόν, ὅστις μετέδιδε τὴν φλόγα ἐκείνην εἰς τοὺς λόγους της καὶ τὰς λάμψεις εἰς τὰ βλέμματά της.

Διὰ τοὺς γνώστας τῆς σκηνῆς ἐκείνης ἡ Σάρρα ὑπῆρξεν ἀξιοθαύμαστος. Ὑπεστήριζε τὴν ἄνισον πάλην, ἣν αὐτὴ αὕτη ἐδημιούργησε, μετ' ἀνδρείας ὑπερανθρώπου.

Ὑπὸ τὴν φαινομένην φαιδρότητα αὐτῆς ἐκρύπτετο φρικώδης ἀνυπομονησία. Ἀνέμενε τὸν Σεβεράκ.

Ἤλπιζε ν' ἀνακαλύψῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς του τὰ ἴχνη ταραχῆς καὶ ἀγωνίας, ὅμοια ἐκείνοις, ἃ αὕτη ὑφίστατο. Προσποιουμένη δὲ πάντοτε, ἐξεπλήρου τὰ καθήκοντα αὐτῆς ὡς οἰκοδεσποίνης μετ' ἀπαραμίλλου ζωηρότητος.

Ὁ κόμης, γοητευμένος, προσῆλθεν αὐτῇ.

— Τί ἔχετε λοιπόν, προσφιλής μοι; τὴν ἠρώτησεν, εὐδαίμων βλέπων αὐτὴν τόσῳ ἐρασμίαν.

— Ἐγώ; εἶπε, ἀλλ' εἶμαι λίαν εὔθυμος, ὡς ὑμεῖς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι.

Ὁ κόμης ἐσκέφθη ὅτι κακῶς ἔπραξε νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν ἀξιολάτρευτον ταύτην γυναῖκα, ἔχουσαν ἀληθῶς τόσῳ ἀγαθὴν καρδίαν.

Ἀλλ' ὁ φλύαρος ἐκεῖνος Μερλώ, διὰ τῶν παραδόξων ἰδεῶν του, τῷ διέστρεψε τὸν νοῦν. Δὲν θὰ τὸν ἀκούσῃ πλέον, διότι εἶναι ἄνάξιον αὐτοῦ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τοιαύτην πλάνην!

Ὁ Σεβεράκ ἀφίκετο περὶ τὰς πέντε ὥρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Φροσσάρ, ὅστις προβλέπων τὴν ἀνησυχίαν τοῦ φίλου του, διενοήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς ὑπάντησίν του.

Ὅ,τι μᾶλλον ἐφοβεῖτο ὁ Πέτρος δὲν ἦτο μὴ εὑρεθῇ ἀπέναντι τῆς Σάρρας ἢ τοῦ κόμητος, ἀλλὰ μὴ φανῇ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Λευκῆς.

Ἀνῆλθε διὰ τρέμοντος βήματος τὴν κλίμακα καὶ λίαν συγκεκινημένος προὐχώρησε.

— Ἀ! καλῶς τον! καλῶς τον! ἔψαλλεν ὁ Πομπεράν· κύριοι καὶ κυρίαι, ἔπρεπε νὰ παρασκευασθῇ χορός, ὅπως ὑποδεχθῶμεν τὸν μνηστῆρα ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις.

—Χαῖρε, εὔδαιμον ἄνθρωπε! ἀνέκραξε μετ' ἐμφάσεως ὁ La Livinier. Θριαμβεύεται πανταχοῦ! Ἐν πολέμῳ καὶ ἔρωτι.

— Καλημέρα, προσφιλές μοι τέκνον, εἶπε περιπαθῶς ὁ κόμης λαμβάνων τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Πέτρος ὤρεγεν αὐτῷ μετ' ἀλγούσης καρδίας, καί, λίαν συγκεκινημένος:

— Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι ἤδη διττῶς ὑμετέρα, προσέθηκε.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ! εἶπε κρυφίως εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του ὁ Φροσσάρ.

Ὁ Σεβεράκ ἔρριψεν ἓν βλέμμα περὶ αὐτόν, καὶ πράγματι δὲν εἶδε τὴν Λευκήν.

Ἀνέπνευσε.

Μόνη ἡ Σάρρα, ὀρθία, μ' ἐσταυρωμένους τοὺς βραχίονας, ἐν ἀποφασιστικῇ στάσει, τὸν ἀνέμενε.

Προσέκλινε πρὸ αὐτῆς. Αὕτη τὸν ἐθεώρησεν ἡσύχως καὶ διὰ φωνῆς ἠρέμου:

— Αἴ λοιπόν! κύριε Σεβεράκ, εἶπεν, εἴδετε ὡραῖα ὄνειρα, ὑμεῖς;

Τὸ προσεκτικὸν οὖς τοῦ νεανίου διέκρινε τὴν μόλις ἐπαισθητὴν ἐπίχρωσιν, ἣν ἡ Σάρρα ἔβαλεν εἰς τὸν τονισμὸν τοῦ ὑμεῖς.

Ἐνόησεν ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ τὸν ἠρώτα:

— Ὑπερφέρατε ὡς ἐγώ.

Ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινε σιωπηρός. Ὁ Φροσσάρ, προσέχων εἰς πᾶν τὸ συμβαῖνον, ἐπλησίασε τὸν Πέτρον.

— Ἡ Δεσποινὶς Δεσυνὴ ἦτο ἐδῶ πρὸ στιγμῆς, εἶπεν ὑψηλοφώνως, ὡσεὶ ἀπεκρίνατο εἰς ἐρώτησίν τινα τοῦ Σεβεράκ.

— Ἀλλ' ὑπῆγε νὰ ἐνδυθῇ διὰ τὸ γεῦμα, εἶπεν ἡ Μαγδαληνή.

Καὶ ὁ Φροσσάρ, λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἔστη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἐξώστου.

Πάραυτα ἡ Σάρρα ἦλθε πρὸς αὐτούς, καὶ δέκα βήματα μακρὰν τοῦ κόμητος, ὅστις διελέγετο μετὰ τῆς Smorden:

— Μείνατε, κύριε Φροσσάρ, εἶπεν εἰς τὸν νέον θέλοντα ν' ἀπομακρυνθῇ. Δύνασθε ν' ἀκούσητε ὅ,τι μέλλω νὰ εἴπω· ἡ παρουσία σας ἄλλως μοὶ εἶναι ἀναγκαία, διότι θ' ἀποτρέψῃ ὑπονοίας.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ι. Π. Γεωργαντοπουλος

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ

ὡς κάλλιστον καὶ εὐθηνότατον ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικὸν καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του, διὰ τὴν ποικιλίαν, τὴν χάριν καὶ πρωτοτυπίαν του, τὸ ποιητικὸν δῶρον τοῦ κ. Ι. Τσακασιάνου. Τόμος κομψός, καλλιτυπώτατος, ζηλευτός, ἐκ 312 μοσχοβολισμένων σελίδων, μετὰ πλουσιωτάτου ἐξωφύλλου, δυνάμενος νὰ φέρῃ τέρψιν καὶ στολισμὸν ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ, ἀποκτᾶται ἀντὶ **δρ. 1.50,** καὶ χρυσόδετος ἀντὶ **δρ. 2,** προστιθεμένων διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις λεπτ. 25 διὰ ταχυδρομικά. Ἐν αὐτῷ μεταξὺ τῶν 145 εὐτραπέλων καὶ σοβαρῶν ἀσμάτων του, εἰς τὰ πολυχαριτωμένα τραγουδάκια τῆς κιθάρας ἀπαντᾷ κάνεις καὶ τὰ δημοτικώτατα ἤδη καταστάντα:

«Ἄχ, πῶς 'μπορεῖς κι' ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου»,
«Γιατί πονῶ καὶ κλαίω νὰ μάθῃς μ' ἐρωτᾷς;»
«Ἄχ, γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω»,
«Θυμήσου, ἄσπλαχνη, τὸν ἔρωτά μας»,
«Ρίχνω ἐπάνω σου ἕνα βλέμμα 'ποῦ ἡ ψυχή μου [ἐπιθυμεῖ»,
«Τῆς γῆς τὰ πλάσματα ἀποσταμένα, στοῦ ὕπνου [γέρνουνε τὴν ἀγκαλιά»,
«Μία μόνον ποθῶ καὶ λατρεύω 'ποῦ τὸν κόσμο στο- [λίζει ἡ μορφή της»,
«Εἰς τὸ γιαλὸ ἐκαθόμουνα προχθὲς τὸ μεσημέρι»,
«Τῆς ταλαίπωρης ψυχῆς μου τραγουδῶ τὸ μυστικό»,
«Ἄχ, καὶ γιατί νὰ μὴ μπορῶ, ἀφρόπλαστε φο- [νῆ μου,

καὶ τόσα ἄλλα, μὲ τὰ ὁποῖα, βοσκοπούλαις καὶ μοδιστρούλαις, ἡ δεσποινὶς τοῦ σαλονιοῦ καὶ ὁ νυχτοτραγουδιστὴς τῆς κιθάρας, χρόνια τόρα γλυκονανουρίζουν τῆς καρδούλας τους τὰ πάθη. Δι' αὐτὸ ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὰ ποιήματα τοῦ κ. Τσακασιάνου

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ!

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ
ΚΑΙ
ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»
Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.*